

Đã hơn ba ngày, vì lo lắng cho Ấn Chung Thiêm, Bạc Bểng liên tục mất ngủ.

Vẫn không có thêm bất cứ thông tin nào về Ấn Chung Thiêm, Bạc Bểng không biết anh ta đã phải nhận sự thẩm vấn nghiêm khắc như thế nào, liệu anh ta có vì người khác mà gánh vác hết tội danh về phía mình hay không.

Viện kiểm sát, sở tư pháp hay chính phủ... Tất cả những cơ quan có người thân hoặc quen biết cô đều đã tìm đến và cầu mong sự giúp đỡ, nhưng hết thảy đều có cùng một câu trả lời với thái độ lạnh lùng: “Cô nên buông tay đi! Vụ này án tử đã chắc chắn rồi, không có đường sống đâu, tử hình chỉ còn là vấn đề thời gian thôi!”

“Tử hình...!!!” Trước đó không lâu, Ấn Chung Thiêm

còn trao cho cô một chiếc nhẫn kim cương và hứa sẽ bầu bạn với cô suốt cả cuộc đời. Hiện nay, anh ta đang đứng trước nguy cơ bị tước đoạt đi quyền sống, sao cô có thể làm ngơ để mặc tất cả diễn ra như vậy được?

“Không! Tôi sẽ không bỏ cuộc! Tôi tin là anh ta vô tội, tôi nhất định phải tìm cách cứu anh ta, không cần biết phải bỏ ra bao nhiêu tiền hay dùng bất kì phương pháp nào...” Cô nói với luật sư Trần – Luật sư đảm nhận vụ án của Ấn Chung Thiêm.

Bạc Băng là một bác sĩ, một khi bệnh nhân vẫn chưa trút bỏ hơi thở cuối cùng, cô sẽ không bỏ cuộc. Huống hồ đây là Ấn Chung Thiêm, người đàn ông đã từng cùng cô vượt qua những thời điểm khó khăn nhất.

“Cô có thể giao ra toàn bộ số tiền tham ô không? Nếu

cô giao ra được, bản án có thể sẽ được sửa đổi.”

Tiền tham ô? Số tiền kia chắc chắn sẽ không dưới mấy triệu. Tờ chi phiếu trong lòng bàn tay của Bạc Bểng đang dính đầy mồ hôi.

Đây là thẻ tín dụng, trong đó là số tiền cô đã tích góp được vài năm. Hai trăm vạn, hơn nữa cô đang nhờ người rao bán căn hộ cùng một số tài sản cá nhân... Tất cả cộng lại cũng được hơn ba trăm vạn.

Bạc Bểng có chút nóng giận.

“Anh ta căn bản không hề tham ô dù chỉ một đồng, vậy thì làm sao tôi có tiền để giao ra? Anh ta vô tội thì vì lý do gì lại phải chịu án tử hình? Pháp luật có để mà làm gì?”

“Có tội hay không cũng không đến lượt cô phán xét, tôi cũng không quyết định được, hiện nay chúng ta phải chờ xem thư kí Ấn đã khai ra những gì!”

Đó cũng là vấn đề mà Bạc Băng lo lắng nhất, cô chỉ mong rằng anh ta đừng nhất thời hồ đồ mà nhận hết tội về phía mình, nếu như vậy thì không ai có thể cứu được anh ta.

“Luật sư Trần! Anh không có biện pháp nào khác sao?”

Luật sư Trần trầm ngâm thật lâu sau mới lên tiếng: “Cô nên tìm đến những người có chức quyền cao hơn để nhờ họ khai thông vấn đề này, ở Bắc Kinh cô có quen biết ai không?”

Đúng rồi! Thư kí của Phó thị trưởng thành phố Nam Châu tham ô lớn bị bắt khẩn cấp, hiện nay chính Phó

thị trưởng cũng đang bị cách ly để thẩm tra. Vấn đề lớn như thế này, mọi người né tránh còn không kịp, ai dám đứng ra giúp đỡ, chỉ e rằng người đó không muốn sống nữa.

Có lẽ, tìm đến những quan chức cấp cao hơn chính là phương pháp tốt nhất hiện nay.

***

Đến Bắc Kinh, chạy ngược chạy xuôi tìm người giúp đỡ, cuối cùng Bạc Băng vẫn không tìm được lối thoát cho bản án của Ấn Chung Thiêm. Thời điểm cô gần như tuyệt vọng, thì bất ngờ nhận được sự chủ động giúp đỡ của một vị viên chức cán bộ quân khu không biết rõ danh tính lại không để lại phương thức liên lạc. Thông qua trung gian là một người bạn của đồng sự của cô, tuy mối quan hệ có chút phức tạp nhưng tuyệt

đối có thể tin tưởng được.

Bạc Bạng và người ấy hẹn gặp nhau tại một quán trà yên tĩnh, nhìn qua vẻ mặt thì có thể nhận thấy ông ta đã ngoài bốn mươi tuổi, mặc thường phục, cách giơ tay nhắc chân của ông ta đều mang đậm vẻ quân nhân chính thống. Vóc dáng ông ta khá mập, không có khí phách của một quân nhân cấp cao, hoàn toàn không mang dáng vẻ là cán bộ cao cấp.

Trong lòng Bạc Bạng có chút thất vọng.

“Cô có phải là Bạc Bạng không?”

“Vâng ạ!” Bạc Bạng gật đầu sau đó cô đẩy phần tư liệu đang giữ trong tay về phía ông ta.

Một tay ông uống trà, một tay ông ta lật xem toàn bộ

phần tư liệu cô vừa đưa, thỉnh thoảng thấy ông ta trầm tư suy nghĩ gì đó.

“Bản án tử hình này có thể thay đổi được không?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Ông ta giương mắt nhìn cô, một đôi mắt khôn khéo ẩn sau khuôn kính tinh tế.

“Khó có thể cứu vãn, chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng...”

Từ “Nhưng” mà ông vừa thốt ra là cụm từ đẹp đẽ nhất mà cô nghe được suốt hơn một tháng nay. Cô giống như người sắp chết đuối vớt được chiếc phao cứu đắm, biết rõ có thể sẽ không làm được gì, nhưng cô vẫn kiên trì đeo đuổi không buông tia hy vọng cuối cùng.

“Nhưng của ông ở đây là...???”

“Cũng không phải hoàn toàn không thể cứu vãn. Nếu có thể điều tra sâu hơn, có lẽ...” Ông ta dừng lại một lúc, dường như có điều khó nói.

Bạc Băng gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu được hàm ý của ông.

Nhìn vào bản án này, người sáng suốt có thể nhận ra, Ấn Chung Thiêm chỉ là một thư kí nhỏ, không thể có lá gan lớn đến mức dám lừa trên gạt dưới tham ô một khoản tiền lớn. Chỉ có khả năng là các bằng chứng đưa ra hiện nay đều đang đổ toàn bộ tội danh lên người anh ta, án tử cơ bản đã được dự tính từ trước. Ai lại có thể có năng lực lớn như vậy, có thể thay đổi tất cả, đem tội danh của phó thị trưởng đổ hết lên

người Ấn Chung Thiêm, mà không để lại bất kì một vết tích nào.

Trong lòng cô vừa mới dấy lên một tia hy vọng, giờ lại bị dập tắt hoàn toàn.

“Tôi nghĩ... có một người có thể giúp cô.”

Nghe ông ta nói như thế, Bạc Băng cứ nghĩ có lẽ vì cô quá khẩn trương nên nghe nhầm. Cô nhẹ giọng hỏi lại một lần nữa: “Ngài nói gì ạ?”

“Có người hẳn là có thể giúp được cô.” Ông ta nói bằng giọng điệu trịnh trọng: “Tôi sẽ giúp cô liên hệ với người đó, tạm thời cô cứ chờ tin tức của tôi.

***

Sau đó, một điều bất ngờ xảy đến đó chính là đột nhiên có một người đem thẻ khóa phòng tổng thống của khách sạn Quốc Tế đưa cho cô, Bạc Băng dường như không dám tin, cô nghĩ cô chỉ muốn nhờ người đó xem xét lại tình trạng vụ án một lần nữa để cứu vị hôn phu của cô đang bị cách ly thẩm tra, sự việc như thế có thể gặp nhau bàn bạc một cách quang minh chính đại, vậy thì vì sao phải chọn phương thức gặp mặt mờ ám là ở phòng tổng thống kia chứ.

Nhưng cô nghĩ đến tình trạng của Ấn Chung Thiêm hiện nay, cô hoàn toàn không có bất kì một thông tin nào về anh ta, không biết anh ta đã chịu bao nhiêu giày vò, Bạc Băng lại nghĩ đến lời nhắc nhở của vị cán bộ hôm trước: “Sự tình có được hay không, chỉ cần nhìn vào thái độ của người đó, đây là cơ hội duy nhất.”

Chưa đến nơi thì cô chưa thể đánh giá được sắc mặt

của người đó, nghĩ vậy Bạc Bểng không chút nghi ngờ, cô vội vàng thay một bộ quần áo chỉnh tề màu xanh lam, không trang điểm mà trực tiếp chạy tới khách sạn Quốc Tế.

Ánh sáng phát ra từ phiến đá cẩm thạch đối diện, cô đi đến phòng 30149 với sự chỉ dẫn một nhân viên khách sạn. Đứng trước cửa phòng, cô sửa sang lại tập tư liệu trên tay một lần nữa, sau khi xác định mọi thứ đã chỉnh tề, cô hít sâu, đưa thẻ phòng định tra vào cửa.

Cửa phòng đã tự động bật ra, Bạc Bểng đẩy cửa bước vào. Không gian trong phòng yên lặng, các bức màn cửa đều được kéo lại, trong phòng không hề có lấy chút ánh sáng nào.

Bên cửa sổ, một bóng dáng anh tuấn đang đứng hòa trong bóng tối ảm đạm, sóng lưng thẳng tắp, đó là tư

thế quen thuộc của một quân nhân. Kiều ngạo, kiên cường và độc lập.

Bạc Băng nhanh nhẹn khóa cửa, tiến về trước hai bước.

“Chào ngài!”

Cô nhìn thấy bóng lưng kia run rẩy một chút, sau đó... Người ấy chậm rãi xoay người.

Khi Bạc Băng thấy được gương mặt tuấn tú lạnh lùng của người đó, cô bỗng nhiên lùi bước, lưng cô mạnh mẽ dựa vào tường, nhưng vẫn không thể đứng vững được.

“Diệp... Chính... Thần...”

Vì sao lại là anh? Vì sao lại là Diệp Chính Thần? Bạc Bểng chưa bao giờ nghĩ cô và anh sẽ gặp lại, vì sao thời điểm cô cần sự giúp đỡ nhất thì anh lại xuất hiện trước mặt cô, là may mắn hay là số mệnh?

Không, đây không phải là điều may mắn, Diệp Chính Thần chưa bao giờ mang đến cho cô vận may, thay vào đó tất cả là sự đau khổ, giày vò...

Anh không kinh ngạc, chậm rãi tiến đến bên cô, anh giống như một con thú dữ đang rình rập con mồi. Anh đi từng bước, hít thở của cô ngày một dồn dập, ngay tại thời điểm này dường như cô không thể thở nữa, anh đột nhiên dừng lại, cách cô một khoảng không xa. Anh đứng yên lặng.

“Nha đầu...”

Đây là giọng nói mà hằng đêm trong mơ cô thường hay nghe được, Bạc Bểng bịt tai lại, xoay người bỏ đi. Anh nhanh nhẹn tiến đến trước cô, chặn lại trước cửa phòng: “Nha đầu, chúng ta có thể nói chuyện không?”

“Tôi không có gì để nói với anh.”

“Anh thì có, anh...”

“Anh tỉnh lại đi, bất luận điều anh muốn nói là gì, một chữ tôi cũng không muốn tin.”

Bạc Bểng dùng sức đẩy anh ra, cô đang muốn mở cửa thì bất chợt anh cất giọng nói rất bình tĩnh: “Em không muốn cứu vị hôn phu của mình sao?”

Cô bất động đứng ngây người tại chỗ. Nếu anh không nhắc nhở, có lẽ cô đã quên mất mục tiêu hôm nay cô

đến đây để làm gì.

“Anh có thể cứu anh ấy?” Cô giống như vớ được chiếc phao cứu đắm, biết rõ là vô dụng, nhưng vẫn không buông tha cho tia hy vọng cuối cùng, cố gắng áp chế những bối rối trong lòng, cô xoay người.

Anh bước đến chiếc bàn, lấy thiết bị điều khiển từ xa hướng thẳng vào chiếc ti vi LCD trên vách tường nhấn nút mở, màn hình chớp nhoáng một chút rồi phát sáng. Trong ti vi là hình ảnh của Ấn Chung Thiêm.

Ấn Chung Thiêm đang ngồi trong một căn phòng có không gian chật hẹp, hai tay đặt trên bàn, những ngón tay đan chặt vào nhau, trong đôi mắt là một mảng màu đỏ lộ rõ vẻ mệt mỏi và tiêu tụy.

“Tôi muốn uống nước...” Âm thanh khàn khàn được

phát ra từ đôi môi khô nứt, tràn ngập sự cầu xin.

Một giọng nói nghiêm túc vang lên: “Anh biết gì thì khai ra đi, nói hết thì anh có thể rời khỏi nơi này.”

“Tôi...”

Hình ảnh trên màn hình ti vi bỗng nhiên ngừng phát.

Lưu lại cuối cùng trên màn hình ti vi là hình ảnh gương mặt Ấn Chung Thiêm, những ngón tay anh ta đan vào mái tóc không ngừng vằn vò, biểu hiện sợ hãi... Vẻ mặt này của anh ya như đang cầu xin sự cứu giúp của cô.

Đây là người đàn ông trước đó không lâu đã trao cho cô một chiếc nhẫn kim cương và hứa là sẽ cùng cô bầu bạn cả đời đây sao? Chỉ hơn mười ngày không gặp anh ta, anh ta đã trở nên xanh xao như vậy.

Cô muốn cứu anh ta, bằng mọi giá cô cũng phải cứu anh ta cho bằng được.

Bạc Băng xoay người, ánh mắt khẩn cầu nhìn Diệp Chính Thần.

“Anh ấy bị người khác hãm hại, anh ấy chỉ là một thư kí nhỏ, là phó thị trưởng...”

“Anh ta có bị hãm hại hay không cả em và anh đều không phải là người quyết định, tổ chuyên án muốn có chứng cứ... Nhưng, anh có thể giúp em...” Diệp Chính Thần chưa nói hết, Bạc Băng đã hiểu được điều anh muốn là gì.

“Anh muốn tôi làm gì?” Anh cần sự báo đáp của cô, nếu anh chịu giúp cô, chắc chắn là có ý đồ.

“Em biết anh muốn gì mà.” Anh nở nụ cười, Bạc Bề cảm nhận được nụ cười của anh hoàn toàn không mang theo ý cười, trong ánh mắt nóng bỏng kia lúc này toát ra sự khát khao ham muốn.

“Tôi gì phải như vậy, đã ba năm rồi... Anh, anh vẫn không thể buông tha cho tôi sao?” Cô xiết chặt bàn tay đang đeo chiếc nhẫn đính hôn của Ấn Chung Thiêm: “Tôi sắp kết hôn...”

“Em là của anh!” Bốn chữ, kiên định như năm đó.

Anh vẫn như vậy, một khi anh muốn thì nhất định phải có cho bằng được, mà cô thì đã không còn quyền lựa chọn nào khác.

“Anh thật sự có thể cứu anh ta?”

“Ngoại trừ anh, không ai có thể cứu anh ta.”

Cô xoay người nhìn lại hình ảnh trên màn hình ti vi, nhớ lại lời nói của luật sư đã từng nói với cô: Một khi án đã định, việc tử hình chỉ còn là thời gian.

So sánh với sinh mạng của một con người, sự sỉ nhục như thế này là quá bé nhỏ, không đáng kể.

“Chỉ một lần này thôi.” Bạc Băng cười bỏ từng cục áo.

Anh bắt lấy tay cô, ngăn cản động tác của cô: “Anh muốn em trở về bên cạnh anh!”

“Không bao giờ có chuyện đó!” Cô không chút nhượng bộ, bởi vì cô biết, một khi cô nhượng bộ, nhất định sẽ bị anh bức đến không còn đường lui.

“Nếu tôi và anh ở cạnh nhau, tôi tình nguyện chết cùng Chung Thiêm.”

Diệp Chính Thần nhú mào, ẩn giấu sự tức giận.

Bạc Băng xoay người bước đi, tỏ rõ thái độ kiên quyết.

Cô mở cửa, chân vừa định bước ra khỏi phòng, anh đột nhiên cất giọng nói: “Chờ một chút!”

Bạc Băng thở phào, cô lui lại phía sau từng bước.

Trước mắt cô là quang cảnh xa hoa của phòng tổng thống nhưng vì sao Bạc Băng bỗng nhiên lại có cảm giác nơi đây như là một nhà giam được dát vàng, đem cô và một kẻ cầm thú nhốt vào một chỗ. Nhưng mà, điều duy nhất cô có thể làm lúc này là... Từng bước,

từng bước lui về phía sau, làm cho cửa nhà giam được dát vàng ấy từ từ khép lại.

Diệp Chính Thần nhìn cô chăm chú, áo, váy ngắn, tất chân... Từng thứ, từng thứ đang rời khỏi cơ thể cô, để lại là toàn bộ phần da thịt trắng nõn nà lộ ra trước mặt anh.

Khi cô tháo bỏ hết trang phục trên người, trên thân thể lúc này chỉ còn lại duy nhất một mảnh nội y nhỏ bé che giấu nơi kín đáo nhất của cô, cuối cùng Bạc Bề cũng không còn can đảm để tiếp tục được nữa, một cảm giác cay cay chua xót dần dần lan tỏa trong khoang mũi.

Cô lấy hai tay che ngực mình, quay mặt nhìn đi nơi khác.

Trên màn hình ti vi là hình ảnh vị hôn phu của cô với gương mặt tiêu tụy được phóng đại cực lớn.

Bạc Bề không biết việc cô đang làm có đúng hay không, cô càng không dám tưởng tượng đến việc về sau khi Ân Chung Thiêm biết chuyện xảy ra ngày hôm nay sẽ phản ứng như thế nào.

Anh ta sẽ cảm kích hành động hôm nay của cô? Hay là căm phẫn đến mức mất đi lý trí, hung hăng đánh cô

một bạt tai rồi mắng: “Hạ lưu”.

Cô biết, người thay đổi là mình, chắc là anh sẽ như vế sau trong phần tưởng tượng của cô. Dù sao, đối với một người đàn ông mà nói, vị hôn thê của mình lên giường với một người đàn ông khác là sự sỉ nhục rất lớn.

Nhưng... Cô hoàn toàn không quan tâm về sau sẽ như thế nào, hiện tại, trước mắt cô đây là con đường duy nhất cô có thể chọn.

“Nha đầu...” Lại là giọng nói quen thuộc ấy, anh giờ tay ôm cô vào lồng ngực ấm áp. Môi anh lướt nhẹ lên mấy sợi tóc mai lòa xòa rồi dịu dàng hôn lên trán cô.

“Nhớ anh không?”

“Nhớ!” Làm sao cô có thể không nhớ anh? Mỗi ngày, không biết cô nghĩ đến anh bao nhiêu lần, nhớ anh đến mức trái tim cô quặn thắt.

“Hận anh không?”

“Hận!” Cô đương nhiên hận anh, nhưng hận cũng như nỗi nhớ, mỗi lần cô nhớ đến anh là mỗi lần cô thầm mắng anh “vô sỉ”.

“Em có thể tha thứ cho anh không?” Anh nâng mặt cô lên, ép cô đối diện với anh. Gương mặt đang gần cô trong gang tấc kia được đeo một chiếc ‘mặt nạ’ hoàn

mỹ, ai có thể biết rằng ẩn sau vẻ hoàn hảo kia, lại là một tâm hồn đê tiện.

“Có thể!” Cô nhìn anh, ánh mắt cô và anh chạm nhau, nhìn nhau thật lâu, khát vọng trời dậy, nước mắt tuôn trào... “Chỉ khi anh chết đi!...”

Diệp Chính Thần nở nụ cười, nụ cười lạnh lẽo đến mức băng tuyết ngàn năm cũng phải tan chảy, Bạc Băng hoảng hốt nhận ra đây chính là anh – Diệp Chính Thần khi cô vừa mới quen biết, nụ cười này của anh khiến người khác không thể nhận ra anh là Diệp Chính Thần.

“Tốt thôi! Vậy khi anh còn sống anh muốn làm gì thì làm!”

“Anh...”

Môi anh áp mạnh lên môi cô, nuốt trọn lời nói còn chưa kịp thốt ra của cô, răng anh cắn mạnh vào cánh môi cô...

Cô kêu đau, âm thanh đó lại nhanh chóng bị anh nuốt chửng, còn sót lại chỉ là tiếng hừ nhẹ nhẹ...

...

Thời điểm môi anh chạm vào môi cô, từng ngõ ngách trong thân thể cô như được lấp đầy, cô mới bất chợt bừng tỉnh.

Điều anh muốn không phải là một cuộc giao dịch giữa quyền và sắc mà thứ anh thật sự mong muốn chính là xác định tình yêu của cô dành cho anh còn lại bao nhiêu...

“Không... Đừng!”

Bạc Băng cố sức giãy dụa, cô sợ nếu cô ngưng giãy dụa ngăn cản hành động của anh, thì cô sẽ bị ngọn lửa đang cháy hừng hực trong anh thiêu rụi mất.

“Bây giờ em mới nói đừng, em không biết là đã quá muộn rồi sao?”

Anh ôm lấy cô, đặt mạnh lên giường!

Anh nhanh chóng cởi quần áo trên người, trút bỏ áo sơ mi xuống, thân thể cường tráng của anh liền hiện ra trước mắt cô, trong trí nhớ của cô tại vòm ngực này còn có một vết sẹo dài hai tấc, vết sẹo ấy đã mờ... Đây là vết sẹo cô đã để lại cho anh sao???

Bạc Băng vươn tay vừa có ý định chạm vào vết sẹo thì hai tay cô đã bị anh bắt được, giờ qua đỉnh đầu, thân thể cô bị anh vây hãm mạnh mẽ trên giường.

Anh cởi bỏ mảnh nội y duy nhất còn sót lại trên người cô, từng tấc da thịt trắng như tuyết của cô nổi bật lên trong bóng tối, trong con ngươi đen láy của anh hiện rõ hình dáng tuyệt mỹ của cô.

“Không mặc quần áo, dáng vẻ của em vẫn là mê người như vậy.”

“Không mặc quần áo, biểu hiện của anh vẫn cầm thú như xưa!”

“Em vẫn không thay đổi chút nào.” Anh dương dương tự đắc, cúi đầu khéo léo ngậm lấy nụ hoa của cô.

“Á...”

Anh đã thay đổi rồi, trở thành một con người cô hoàn toàn không quen biết.

...

Trên giường, hai thân thể quấn lấy nhau, chân tay bối rối mơ hồ không biết đây là cảnh tượng của một cuộc đấu tranh giằng xé lẫn nhau hay là dục vọng đang dâng trào đỉnh điểm.

Môi, lưỡi, hai tay của anh bắt đầu hưởng thụ điều mà anh muốn.

“Trước tiên, chúng ta thử tư thế mà em thích!”

“Đây rõ ràng là tư thế mà anh thích!”

“Hóa ra em vẫn còn nhớ rõ như vậy.”

“Anh...?!”

...

Khi anh tách hai chân cô ra, cơ thể anh đột ngột tiến vào mà không hề báo trước, điều đó khiến anh hưng phấn mà than nhẹ, ý cười trên gương mặt anh tựa như những cánh hoa anh đào đang rơi rụng trong giấc mơ.

Bạc Băng nhắm mắt lại, nước mắt nóng bỏng từ khóe mắt chảy dài xuống. Sự đau khổ trong cô lúc này không phải là bị anh khinh thường mà là cô tự oán hận chính bản thân mình, vì sao lại dễ dàng bị anh thuần phục đến mức cam tâm tình nguyện nằm dưới thân thể anh, vì sao bản thân cô vẫn còn khát vọng muốn bên anh cả đời, vì sao bản thân cô vẫn không muốn chia li thêm một lần nữa...

Đã sớm biết cho dù có trải qua những mâu thuẫn giày vò, thì kết quả vẫn là cô sẽ chọn con đường cùng anh triền miên trên giường quần quýt, si mê.

Như vậy trước đây, tội tình gì cô lại buộc bản thân mình buông tay anh ra, rồi lại buộc anh buông tay cô ra.

...

Kích tình dâng cao như những ngọn sóng trùng trùng điệp điệp, cứ từng đợt từng đợt nối tiếp nhau mạnh mẽ ồa đến. Dưới thân thể anh, cô cuối cùng cũng hòa mình vào những đợt sóng tình ấm áp...

Anh cắn mút môi cô, từ say sưa đến cuồng nhiệt, anh xấu xa chiếm đoạt cơ thể cô triền miên không dứt...

Bạc Băng quên băng đi cô đang ở đâu, đắm mình đón ý ngênh hợp theo mỗi một lần xâm nhập của anh.

...

Bạc Băng không nhớ rõ anh yêu cô bao nhiêu lần, cuối cùng, anh kéo thân thể của cô đã mềm nhũn vì khoái cảm dục tình do anh mang lại ôm vào lòng, môi anh quynh luyến hôn môi cô, vuốt ve mái tóc của cô, hít thật sâu hương vị rất riêng biệt của cô...

Thân thể cả hai thấm ướt mồ hôi, da thịt nóng bỏng dính sát vào nhau, Bạc Băng quá mệt mỏi, cô thật sự rất muốn quên tất cả để thân thể mình một lần được chìm vào giấc ngủ, trong giấc mơ nhất định cô sẽ không có cảm giác đau khổ.

Nhưng khi nhắm mắt, cô lại nghĩ đến Ấn Chung Thiêm, nghĩ đến Dự Nhân, và nhớ đến rất nhiều những việc trong quá khứ...

Thật sự rất buồn cười!

Bạc Băng cố nén sự đau đớn từ thân thể, cô ngồi xuống, nhặt quần áo của mình vương vãi trên sàn, mặc từng thứ từng thứ vào người, vuốt từng sợi tóc rối, sau cùng là vỗ vỗ vào đôi má vẫn còn trắng bệch.

Cô vừa toan xuống giường, anh đã nắm cổ tay của cô bằng một lực mạnh đến mức làm cô không thể giãy dụa.

“Điều anh muốn tôi đã cho anh rồi, anh còn muốn như thế nào nữa?” Cô hỏi.

Anh trả lời: “Rời xa anh ta đi.”

Bốp...!!!!

Bạc Băng tát một bạt tai lên má phải của anh, đây cũng chính là câu trả lời của cô.

Gương mặt anh hơi nghiêng về một bên, cười nói: “Nếu vị hôn phu của em mà biết được phương thức em dùng để cứu anh ta, không biết anh ta sẽ cảm thấy như thế nào?”

Cô nghiêng người hướng về phía anh, chớp mũi chạm nhẹ vào tai anh, vẻ mặt hơi mỉm cười nói: “Nếu người thân, bạn tốt, cùng đồng sự của anh mà biết anh cưỡng đoạt người nhà của phạm nhân, không biết họ sẽ cảm thấy như thế nào?”

Khóe miệng anh giật nhẹ, vẻ mặt tự giấu hiện ra.

Cô tiếp tục nói: “Diệp Chính Thần, anh đừng nghĩ đến việc đe dọa tôi một lần nữa! Dù có thịt nát xương tan, tôi cũng không muốn thấy anh thêm một lần nào nữa.”

Cô bước tới cửa, anh cất giọng nói một câu thật nhẹ nhàng: “Anh phải làm gì để có được em...”

...

Cô một mình lặng lẽ đi giữa ngã tư đường trong tâm trạng vô định, mặt đất khô khan trải đầy lá vàng.

Bên tai Bạc Bểng vang vẳng câu nói cuối cùng của anh.

Gió bụi làm mờ đi những cảnh vật trước mắt.

***

Chạng vạng chiều, Bạc Bểng vào phòng tắm đi tắm lại không biết bao nhiêu lần, rải rác khắp người cô là những dấu hôn không thể rửa sạch bằng nước, mùi hương của anh cũng xua mãi mà vẫn không đi.

Bạc Bểng nằm trên giường, đầu cô choáng váng đau nhức, nhắm mắt lại nhưng cơn buồn ngủ lại hoàn toàn biến mất, thay vào đó trong đầu cô hoàn toàn là hình ảnh cô và anh quấn lấy nhau trên giường, từng tư thế, từng chi tiết... Thậm chí là từng biểu hiện trên gương mặt của anh cho dù là nhỏ nhất.

Haizzz! Vì cái gì cô phải như vậy...

Đàn ông, khi ở trên giường thì nói những lời nhớ thương với người phụ nữ đang cùng mình quấn quýt, khi xuống giường thì lập tức quên đến không còn một

chút nào.

Phụ nữ, khi ở trên giường thì quên đi người đàn ông nằm cạnh mình, nhưng bước xuống giường, lại nhớ thương người đàn ông ấy đến ghi lòng tạc dạ.

Trong lúc Bạc Bẽng đang miên man suy nghĩ, di động của cô chợt vang lên, cô vội vàng ngồi dậy, liền nghĩ ngay là có tin tức mới về Ấn Chung Thiêm.

Mở điện thoại ra, trên màn hình hiện lên một dãy số lạ, với dòng tin nhắn: “Đói quá! Anh muốn được ăn một bát mì do em nấu.”

Cô đọc tin nhắn nhất thời trở nên thất thần, rồi chợt nhớ đến cây anh đào tỏa bóng ngoài cửa sổ năm đó, cây anh đào trước cửa sổ phòng anh cũng là trước cửa sổ phòng cô...

Cô và anh ở cùng một nhà trọ, phòng cô và anh chỉ cách nhau bởi một vách tường không cách âm.

Ban đầu, xuất phát từ sự lễ phép, mỗi lần cô làm thức ăn ngon đều mang sang cho anh một ít. Vào những ngày nghỉ, cô thường tỉ mỉ chuẩn bị các món ăn thật ngon, mời anh đến anh cơm.

Lâu ngày, việc anh đến phòng cô ăn uống đã trở thành thói quen.

Có một lần, vào nửa đêm, đã hơn mười hai giờ, anh từ

bệnh viện trở về. Trục tiếp đến gõ cửa phòng cô: “Nha đầu, anh đói quá! Em nấu cho anh bát mỳ đi.”

Bạc Băng ngái ngủ mơ mơ màng màng đứng dậy mở cửa, dựa vào cửa cô dụi mắt: “Đã mấy giờ rồi, em nói cho anh biết nhé, đừng thấy em là khuê nữ mà tự tiện sai bảo nha!?”

Anh liếc mắt nhìn chiếc áo ngủ mỏng manh cô đang mặc trên người.

“Anh xem em như bà xã rồi anh sai bảo, em vui không?

Cô khép chặt áo ngủ, lườm anh một cái. Vừa nấu mỳ, vừa than vãn với vẻ xúc động: “Ai mà làm vợ anh, đời này xem như bỏ đi rồi!”...

Sự thật là, dù không là vợ anh cuộc đời cô cũng như đã hết.

Bạc Băng buông di động xuống, một lúc sau lại cầm lên, chậm rãi bấm phím: “Về nhà bảo vợ anh nấu.”

Một lát sau, cô lại xóa hết từng chữ, từng chữ một trong tin nhắn... Mặc thêm áo khoác vào, cô bước đến cửa sổ, vén bức rèm cửa lên.

Không còn cảm giác buồn ngủ.

Mặc thêm áo khoác vào, Bạc Băng đi đến bên cửa sổ, vén bức rèm ra.

Từng cơn gió thổi nhẹ nhẹ lên mái tóc vẫn còn chưa khô mang đến cho cô một cảm giác mát lạnh. Cổ, bả vai và cả ngực đang đau rất như được làn gió mát lạnh kia xoa dịu, cảm giác cũng không còn là đau nữa...

Cách đó không xa, dưới ánh đèn đường vàng rực, một chiếc xe Hummer góc cạnh sắc nét với nước sơn đen bóng loáng đỗ ngay bên kia đường, Bạc Băng thầm nghĩ, sở hữu loại xe này ắt hẳn là một người đàn ông vô cùng mạnh mẽ và bất khả chiến bại(1).

(1) Bất khả chiến bại: không bao giờ thua

Cô không thể nhìn xuyên qua cửa kính để nhận biết có người ngồi bên trong hay không, nhưng chiếc xe vẫn chưa tắt máy, ống thoát khí của xe vẫn còn thổi ra từng đợt khói bụi nhẹ nhẹ, tan biến vào trong đêm tối...

Chiếc xe đỗ ngay bên cạnh một gốc cây Du già, lá cây đã úa vàng, ánh trăng chiếu vào mặt trên những tán lá, một vài lốm đốm nhỏ phát sáng như ánh sao.

Cô ngẩng đầu lên, nhớ đến trước kia, trước cửa nhà cô cũng có một gốc cây Du già như vậy, cứ đến giữa hè là cành lá lại xum xuê.

Ấn Chung Thiêm thường ngồi dưới gốc cây đọc sách, ánh mặt trời chiếu vào gương mặt anh ta, làn da trắng trơn bóng của anh ta như tỏa sáng, hàng mi rậm, sống mũi cao, nhìn thoáng qua anh ta mang dáng vẻ của một

người hào hoa phong nhã.

Khi đó, bố cô và bố Ấn Chung Thiêm công tác cùng một bệnh viện, làm việc với nhau rất nhiều năm, tình bạn cũng theo đó mà phát triển, dần dà quan hệ giữa hai gia đình càng thêm tốt đẹp. Trong trí nhớ của cô, khi Ấn Chung Thiêm được bốn tuổi, anh ta rất cao lớn, trong suy nghĩ của cô, anh ta mãi mãi là một người anh trai đáng để cô ngưỡng mộ.

Bạc Băng không hề nghĩ tới, vào một buổi tối trước ngày cô tốt nghiệp đại học, Ấn Chung Thiêm đã bày tỏ tình cảm với cô trong một quán cà phê.

Trong không gian lãng mạn và yên tĩnh, anh ta mặc một bộ âu phục thẳng tắp, bỗng nhiên anh ta ra vẻ trầm tư, cô thì đang đau khổ vì bản thân tự nhiên chọn món cà phê Lam Sơn có vị thật khó uống, lòng lại suy nghĩ tại sao không cho thêm đường hay sữa vào cà phê nhỉ.

Bỗng nhiên cô nghe thấy Ấn Chung Thiêm nói với cô rằng thực ra anh ta đã thích cô từ rất lâu, cô ngẩng đầu cười nhìn anh ta, vừa có ý định khen anh ta có khiếu hài hước, thì lại thấy anh ta cầm thìa cà phê lên, lúc khuấy đều cà phê trong tách tay anh ta run run vì căng thẳng, một chút biểu hiện đùa giỡn cũng không có.

Một lát sau, Bạc Băng khiếp sợ, cô cuống cuống lắc đầu: “Anh đừng nói đùa.”

Thật ra, Ấn Chung Thiêm là mẫu người đàn ông lý

tưởng để chọn làm chồng, ngoài ngoại hình chỉnh tề, lễ phép tao nhã, anh ta còn là mẫu người có ý chí cầu tiến. Sau khi tốt nghiệp đại học, anh ta được nhận vào làm nhân viên công vụ quốc gia, sau đó được chính phủ điều đến văn phòng trong một thành phố, tương lai rộng mở.

Có lẽ do ảnh hưởng từ các tiểu thuyết ngôn tình độc hại cuối cùng cô vẫn nghĩ hương vị của tình yêu trong cô chính là: “Muốn ngừng mà không được”

Cô đang chờ đợi một người đàn ông, một người có thể làm cho cô vừa gặp đã yêu, gặp lại càng yêu mãnh liệt hơn, có thể vì anh mà sống, vì anh mà chết, vì yêu anh mà ruột gan đứt từng đoạn nhưng lại không hề oán, cũng chẳng hối hận! Nhưng mà, đã trôi qua bốn năm đại học, số mệnh đào hoa của cô vẫn không hề gặp dịp, ngay cả bóng dáng chân mệnh thiên tử cũng chưa xuất hiện, tuổi thanh xuân của cô cứ thế mà trôi qua một cách vô vị.

***

“Tiểu Băng! Chung Thiêm là người đàn ông tốt như vậy mà con lại từ chối, mẹ thật sự không biết con muốn tìm mẫu đàn ông như thế nào?... Dạng đàn ông đẹp trai vẻ bề ngoài chỉ như chiếc gối thêu hoa, trông được nhưng không dùng được. Dạng công tử có tiền thì không đáng tin cậy! Chung Thiêm...”

Sau khi cô từ chối Ấn Chung Thiêm được một thời

gian, vừa thấy mặt Bạc Bềng, mẹ cô cứ luôn mà giáo huấn không ngừng.

Bạc Bềng bị mẹ rầy rà một hồi thật sự chịu không nổi, cô cắt đứt lời nói thao thao bất tuyệt phía sau bằng câu trả lời: “Con muốn tìm một người quân nhân.”

“Quân nhân?” Mẹ cô vừa nghe được, liên tiếp lắc đầu.

“Những người tham gia Quân đội ngay cả tự do của bản thân cũng không có, sao có thể quan tâm chăm sóc cho con, nếu con vẫn còn ý định kết hôn với quân nhân thì không cần chuẩn bị dọn ra ở riêng đâu...”

Sau đó bà lại tiếp tục thao thao bất tuyệt, đưa ra đủ thứ dẫn chứng cụ thể cho thấy Quân nhân không có gì là tốt!

Mặc kệ Quân nhân có bao nhiêu khuyết điểm, cô vẫn cứ thích đấy!

Cứ nghĩ đến dáng vẻ một người đàn ông khi mặc quân phục màu xanh, tư thế độc lập tuyệt vời cùng với dáng vẻ nghiêm trang mạnh mẽ, đó chẵn chẵn là một kiệt tác khiến cho thể xác lẫn tinh thần của Bạc Bềng lúc nào cũng nhộn nhạo.

Nếu bắt đầu điệp khúc “Yêu”... Cô sẽ cẩn thận cởi bỏ từng cúc áo của anh, nghĩ đến đây nước bọt thèm thuồng của cô liền tràn ra, chỉ hận sao ngay lập tức không xuất hiện một người Quân nhân để cô lao đến

giúp anh cởi cúc áo...

...

Bị mẹ cô cản nhằn suốt mấy tháng, cô thật sự không nhịn được nữa, để bảo hộ lâu dài cho chiếc màng nhĩ phải làm việc mệt nhọc của mình, để tránh việc chưa đến trăm tuổi già đã bị điếc, cô cắn răng quyết định một mình đơn độc đến Nhật Bản tiếp tục việc học.

Điều này đối với bố của cô mà nói cũng là viết tiếp kì danh của ông, giúp ông cứu vãn sự nghiệp đang từ từ xuống dốc.

Ông nhất thời cảm động, đem toàn bộ số tiền tích góp được hai mươi mấy năm trời đều đưa hết cho cô và nói: “Con hãy đi đi, qua bên đó nhớ chăm sóc bản thân cho thật tốt.”

Cứ như vậy, ba năm trước, tâm hồn thuần khiết nhất của cô, nguyện vọng đẹp đẽ nhất của cô... Cuối cùng cô cũng gặp được người đàn ông định mệnh của cuộc đời mình, cô đã được nếm trải cảm giác một khi đã yêu cho dù muốn ngừng cũng không thể ngừng được.

***

Trải qua mấy tháng tìm trường và làm thủ tục nhập học, Bạc Băng chính thức bước đến vương quốc trong giấc mơ của cô.

Đến Nhật Bản, ngày hôm sau, một đàn anh lớp trên dẫn cô đến trường đại học y ở Osaka gặp Phó giáo sư. Lần đầu tiên Bạc Bểng đến gặp Phó giáo sư, cả tiếng Nhật và tiếng Anh cô nói chưa đến ba câu, giáo sư vừa nghe nói rằng cô có ý học nghiên cứu sinh, ông ta liền tỏ thái độ như hận không thể dẫn cô đến phòng thí nghiệm ngay lập tức, giống như sợ cô bỏ chạy mất.

Vào buổi chiều cùng ngày, ông ta gấp gáp liên hệ với văn phòng giúp cô hoàn thành các thủ tục nhập học, chính thức bố trí cho cô làm việc tại phòng thí nghiệm của ông ta.

Bạc Bểng kín đáo thăm dò ý kiến của Phó giáo sư: “Thưa thầy, cuối năm nay sẽ có cuộc thi nhập học, em phải thi mới được thông qua. Nhỡ em không qua được, thì phải làm thế nào?”

Sau đó vị giáo sư già liên tục trả lời: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề! Tôi sẽ tích cực tiến cử em, nhất định sẽ qua thôi.”

Bạc Bểng có điểm không hiểu, hồ sơ lý lịch của cô không có gì đặc biệt, điểm thành tích của cô ở đại học cũng chỉ khá tốt, may mắn là điểm thí nghiệm GRE của cô khá cao, nhưng để giáo sư đặc biệt tín nhiệm tiến cử thì đúng là có chút khoa trương, vì lý do gì mà Phó giáo sư muốn chọn cô?

Hay là... Ông ta muốn dùng “quy tắc ngầm” với cô?

Vừa nghĩ đến một cảnh trong bộ phim nhựa Nhật Bản, Bạc Bểng liền toát mồ hôi lạnh.

Lo lắng đề phòng một thời gian sau cô mới biết được, ở Nhật Bản, có thể nói bác sĩ là một nguồn tài nguyên khan hiếm. Sinh viên trường y vừa tốt nghiệp đã được các bệnh viện lớn mời về công tác, có những gia đình giàu có tiền tiêu không hết, lại có thêm tấm lòng cao thượng mới tiếp tục theo đuổi sự nghiệp học hành tại Nhật, ở lại trường đào tạo chuyên sâu. Cho nên, viện nghiên cứu y học của trường đại học Osaka vài năm gần đây liên tục thiếu các sinh viên tình nguyện, các giáo sư lớn tuổi rất đau đầu trong việc chiêu sinh cho viện nghiên cứu.

Vì đảm bảo số lượng sinh viên, cho đến thời điểm này các học viên tham gia dự tuyển trong các cuộc thi nhập học của viện nghiên cứu y học Osaka, đều có chỉ số đậu là trăm phần trăm. Dẫu có muốn thi trượt, giáo sư cũng không đồng ý!

Lúc đầu, cô còn nghĩ đến quê hương, muốn từ từ rồi mới gia nhập lực lượng nghiên cứu sinh, nhưng tình thế bây giờ thật sự làm cho người ta không khỏi có muôn vàn xúc động.

...

Đến Nhật Bản được một thời gian, ở diễn đàn lưu học sinh của trường đại học Osaka, Bạc Bểng quen được Tần Tuyết là sinh viên kinh tế.

Tần Tuyết rất tốt, là mẫu người đẹp điển hình của vùng Giang Nam, nước da trắng nõn nà, dịu dàng lịch sự, giọng nói đậm chất Giang Nam êm ái, mềm mại như nước. Nghe nói cô ấy rất thích khiêu vũ, một điệu nhảy nhẹ nhàng lả lướt làm cho không biết bao nhiêu sinh viên nam điêu đứng, đổ xô theo đuổi. Bạc Băng và Tần Tuyết rất hợp ý nhau, hai người nhanh chóng trở thành bạn tốt.

Với sự giúp đỡ của Tần Tuyết, Bạc Băng xin chuyển đến ở tại khu nhà trọ của lưu học sinh.

Đó là một tòa nhà kiến trúc đã lâu năm, trải qua nhiều lần sửa chữa, trên mặt tường không thể xóa hết vết tích của thời gian, nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến chất lượng phòng trọ, bên trong phòng là một không gian vô cùng thoáng mát và sạch sẽ.

Phía trước nhà trọ là một cái hồ màu xanh lam, giữa hồ có tòa tháp bằng đá, vào giữa trưa ngày hè thường có các chú rùa ghé vào trên tháp để hưởng thụ bóng mát. Phía sau nhà trọ là một rừng cây, cứ đến đầu xuân, những cây anh đào sẽ nở rộ những bông hoa tuyệt đẹp.

Phòng của Bạc Băng là phòng cuối cùng ở tầng ba, nơi sâu nhất của hành lang lộ thiên. Đứng trước cửa phòng, cô vô tình đưa mắt nhìn lên phòng kế bên, trên vách cửa là một cái tên hiên ngang mạnh mẽ: Diệp Chính Thần. Vừa thấy đã biết ngay là tên của một

người Trung Quốc, thật là tốt nha.

Cô quay đầu, có ý muốn hỏi Tần Tuyết có biết người đó hay không, nhưng chỉ thấy cô ấy nhìn cái tên trên cửa kia, nhìn đến thất thần một lúc lâu.

“Tiểu Tuyết?” Bạc Băng gọi.

Tần Tuyết lấy lại tinh thần, nhìn cô xấu hổ cười: “Vào trong thôi.”

Bạc Băng mở cửa phòng, đặt hành lý xuống. Căn phòng rộng hai mươi mét vuông được trang hoàng khá đơn giản. Chẳng những có bàn, trong phòng còn có chiếc giường đôi, ti vi, tủ lạnh, máy giặt, lò vi ba, một vài vật dụng trong gia đình, đồ điện... Tất cả đều đầy đủ. Đúng là không phí một tháng mấy ngàn nhân dân tệ của cô mà.

Rảo bước vòng vòng trong phòng, cô mở cửa sổ ra, một làn gió mát mang theo mùi hương cỏ xanh ùa vào khắp phòng.

Trong nháy mắt, Bạc Băng đã cảm thấy yêu thích nơi này.

Đây là ngôi nhà riêng đầu tiên của cô, không có lời la rầy hằng ngày của mẹ, cũng không có sự ràng buộc của bố, là thế giới chỉ riêng của cô, là nơi ẩn giấu những điều bí mật của tuổi thanh xuân...

***

Ngày đầu tiên chuyển đến nhà trọ, cô làm quen với tất cả các học sinh người Trung Quốc ở gần đó, chỉ có duy nhất cái tên Diệp Chính Thần sát vách phòng cô hơn một đêm vẫn chưa trở về. Liên tục mấy ngày tiếp theo, cô vẫn không thấy anh ta về, Bạc Băng hoài nghi có lẽ anh ta đã chuyển đi nơi khác.

Cô bước xuống dưới lầu hỏi thăm chị Lưu, chị ấy nói: “Diệp Chính Thần?! Rất đẹp trai nha! Em cần phải cách xa cậu ta một chút, cậu ấy là dạng công tử đào hoa điển hình đấy, yêu thích nhất chính là hai thứ: Xe hàng hiệu và người đẹp.”

Bạc Băng cười cười nhìn Tần Tuyết đang ngồi bên cạnh, nói đùa: “Vậy nhất định là anh ta thích Tần Tuyết rồi.”

Ánh mắt Tần Tuyết lướt qua người cô, rồi mi mắt sụp xuống. Cô đột nhiên nhớ đến ngày đầu tiên khi Tần Tuyết đưa cô đến đây, biểu hiện của cô ấy khi thấy tên Diệp Chính Thần có chút mơ hồ, dường như có điều gì đó mà Bạc Băng vẫn chưa biết.

Sau đó, Bạc Băng cố ý nhắc đến Diệp Chính Thần trước mặt Tần Tuyết, cô ấy lại nói cho cô biết: “Anh ta là một người đàn ông khó hiểu, cậu mãi mãi không bao giờ biết trong lòng anh ta đang suy nghĩ điều gì.”

Bạc Băng có ý định nói cho Tần Tuyết biết: Theo góc

độ sinh lý học, đàn ông và phụ nữ không cùng tư duy suy nghĩ, phụ nữ mãi mãi không bao giờ đoán ra đàn ông đang nghĩ điều gì, cũng như đàn ông cũng không bao giờ đọc được suy nghĩ của phụ nữ.

Nhưng... Thấy tâm trạng Tần Tuyết không được tốt cho lắm, cô lại nuốt lời nói đó vào trong lòng.

Vài ngày sau, anh Phùng và chị Phùng ở tầng năm hẹn những hàng xóm xung quanh đến phòng ăn sủi cỏ với lí do hoan nghênh những thành viên mới gia nhập đại gia đình tập thể của bọn họ.

Tất cả mọi người cùng nhau ngồi vây quanh một chỗ làm sủi cỏ, các chị em phụ nữ ngồi gần nhau nên không tránh khỏi việc tụ họp lại là nói chuyện phiếm, một nữ sinh mới đến nhắc đến Diệp Chính Thần: “Nghe nói nhà trọ chúng ta có một soái ca rất là đẹp trai nha, không biết có đúng hay không?”

“Có phải người cậu nói là Diệp Chính Thần không? Anh ta không chỉ đẹp trai bình thường, mà là đẹp đến chết người đó nha.” Một bạn nữ sinh khác cũng miêu tả hình dáng của Diệp Chính Thần với vẻ đẹp làm người khác điên đảo, chỉ hận sao không thể dùng những từ ngữ kinh điển để diễn tả anh ta, Bạc Băng nghe được như thế thì bất ngờ ngẩn người, trợn mắt, há mồm nhìn cô bạn.

“Tớ nghe nói anh ta tán gái rất cừ, từ trước đến nay, chưa lần nào thất bại...”

Tiểu Lộ gấp một miếng sủi cỏ thờ dài: “Đàn ông như thế là độc dược, vô cùng kịch độc.”

Bạc Băng âm thầm cảm thấy mình may mắn, cô thì học y. Mặc dù không cẩn thận để bị trúng độc, cũng không đến nỗi chết thảm.

Chị Phùng là người hay nói hay cười cũng gia nhập với hội chị em phụ nữ, nhân dịp Tần Tuyết chưa đến chị ấy lặng lẽ hỏi: “Diệp Chính Thần và Tần Tuyết đang cặp kè với nhau có phải không?”

“Phải vậy không?”, Bạc Băng có chút bất ngờ, cô chưa từng nghe Tần Tuyết nói nha.

“Bọn họ có quan hệ mờ ám không phải chỉ mới ngày một ngày hai.” Tiểu Lộ nói. “Rốt cuộc là như thế nào??? Ai mà biết được.”

“Đừng nói lung tung, không có chuyện đó đâu!” Vừa lúc đến lấy sủi cỏ, lời nói của anh Phùng làm gián đoạn cuộc tám chuyện của hội phụ nữ: “Giữa Diệp Chính Thần và Tần Tuyết không có việc gì hết.”

“Anh Phùng! mấy ngày nay Diệp Chính Thần đi đâu thế, chả thấy bóng dáng anh ta đâu?”

Lại có người hỏi: “Tối nay anh ta có đến hay không?”

“Cậu ta và giáo sư đi Tokyo tham gia hội thảo và

nghiên cứu rồi, chắc hai ngày nữa mới về đến đây.”

Bạc Băng bưng tỉnh.

Thực tế chứng minh, sau này có hỏi thăm sự tình gì, tốt nhất vẫn nên tìm đấng trượng phu thì sẽ chính xác hơn nhiều.

***

Nghe những lời đồn đại về Diệp Chính Thần, cô càng thêm tò mò.

Mỗi ngày cô đều hy vọng, có thể được gõ cửa phòng sát vách. Haizz, sớm muộn gì cũng có cơ hội thôi... Đáng tiếc là vẫn không có người trả lời, cô dán lên cửa một tấm giấy ghi chép, vài ngày sau giấy vẫn còn nguyên...

Bạc Băng cảm thán trong lòng: “Haizz! Anh đẹp trai à! Anh trở về sớm một chút có được không, thiếu internet tôi sống không nổi đây!”

***

Khó có được một ngày nghỉ, Bạc Băng lễ phép gõ cửa phòng Diệp Chính Thần một lần nữa nhưng vẫn không thấy ai trả lời, cuối cùng Bạc Băng quyết định, trước mắt phải giải quyết vấn đề cơm no áo ấm cái đã, sau đó trở về tiếp tục đau khổ chờ đợi. Vì thế, Bạc Băng đã nhờ A Tam – Một người Ấn Độ ở phòng thí nghiệm phía

trên giúp cô vẽ một tấm bản đồ, để cô đi tìm nơi huyền thoại trong truyền thuyết, đó chính là siêu thị.

A Tam nói nơi đó rất gần, đi bộ chừng nửa giờ là đến. Bạc Bểng đau khổ đi bộ đã hơn một giờ, một phần bóng dáng của cái siêu thị huyền thoại ấy cũng chưa thấy đâu.

Tháng mười ở thành phố Osaka, đã vào cuối thu, tiết trời u ám. Cô đứng ở ngã tư đường, nhìn về con đường dài đằng đằng phía trước, thở dài than vãn: Sớm biết thế này, lúc trước cố gắng học thật tốt môn địa lý thế giới a!

...

Ngay lúc Bạc Bểng không biết phải làm sao, thì bỗng nhiên, một chiếc xe kiểu dáng thể thao sáng lóa cả mắt dừng ngay bên cạnh cô.

Kính xe được hạ xuống, một gương mặt so với chiếc xe chói lóa kia còn đẹp mắt hơn vạn lần đang tươi cười nhìn cô, đầu đôi lông mày rậm hơi nhếch lên, chiếc mũi cao thẳng, đường nét khuôn mặt góc cạnh lộ rõ vẻ lạnh lùng, tuy nhiên ánh mắt hẹp dài sáng lấp lánh lại lóe lên sự êm dịu, nhu hòa. Trong nhất thời, Bạc Bểng nhìn chàng trai đối diện đến mức thất thần, cô hoàn toàn quên đi bản thân mình đang ở đâu.

“Có cần giúp không?” Anh chàng điển trai đó dùng tiếng Nhật hỏi cô.

Bạc Bạng nhớ đến Tần Tuyết đã từng nói, người Nhật Bản có thói quen hay giúp đỡ người lạ, nhất là chỉ đường, nhớ như thế cô liền chạy nhanh đến hai tay giơ bản đồ lên, chỉ vào tên siêu thị trên bản đồ, dùng hết vốn tiếng Nhật của mình để hỏi: “Siêu thị này đi như thế nào?”

Anh chàng đẹp trai huyền thoại nói một tràng, tốc độ phát âm đặc biệt nhanh.

Cơ bản là khả năng nghe của cô không tốt nên cô không hiểu anh ta đang nói gì. Để cứu vãn tình hình hiện tại của mình, cô quyết định đổi lại dùng tiếng Anh để hỏi: “Thật sự xin lỗi, anh có thể nói tiếng Anh không?”

Anh ta nhìn cô đánh giá một chút, ánh mắt đó đã có hơn ba phần mang ý thú vị.

Xem ra anh ta không biết tiếng Anh rồi, cô vừa định thu hồi cánh tay đang cầm bản đồ, thì cô nghe thấy một tràng tiếng Trung vang lên rất rõ ràng: “Lên xe đi, tôi đưa cô đi!”

Bạc Bạng có chút do dự, nhưng niềm tự hào dân tộc đang bùng nổ mạnh mẽ trong cô, trong lòng cô phấn khởi reo vang: Biết ngay là Nhật Bản không thể sản sinh ra một chàng trai thuộc hàng cực phẩm nhân gian như vậy đâu!!!

“Cám ơn!” cô mừng rỡ bước lên xe.

....

“Cài dây an toàn vào!” anh chàng đẹp trai chu đáo nhắc nhở cô.

“Uhm!” cô vừa cài dây an toàn xong, anh ta liền nhấn ga, chiếc xe liền chuyển phương hướng, quay ngược 180 độ.

“Cô tới Nhật Bản được bao lâu rồi?”

“Vừa tới được hai tuần.”

“Cô đến Nhật Bản để làm gì?”

“Để học.” Bạc Bểng bổ sung thêm: “Đại học Osaka.”

“À?” Anh xoay người nhìn cô: “Cô học ở học viện nào?”

“Viện y học.”

“Ngành y!” trên mặt anh có thêm vài phần thân thiết: “Tôi cũng học ngành y!”

“Trùng hợp vậy sao?!” Bạc Bểng thật sự nhìn không ra anh là sinh viên y học: “Anh ở phòng nghiên cứu nào?”

“Phòng nghiên cứu Tanaka”

“Tanaka...” Bạc Bểng cẩn thận nhớ lại một chút.

“Tôi ở phòng nghiên cứu Fujiko, hình như phòng nghiên cứu của tôi dưới lầu phòng nghiên cứu của anh!”

Không biết vì nguyên nhân gì, khi anh chàng đẹp trai nghe được ba từ “Fujiko” thì xoay qua nhìn cô một cái, ánh mắt sâu sắc như muốn nhìn thấu nội tâm cô.

Nhận thấy ánh mắt anh nhìn cô, Bạc Bểng nhất thời không biết phải làm sao, cô xoay mặt cười nhìn anh rồi khom lưng nói: “Sur huynh! Về sau xin anh chiếu cố nhiều hơn!”

“Đừng khách sáo. Tên tôi là Diệp Chính Thần, nên xưng hô với cô thế nào đây?”